

ALİ BİN HÜSEYİN EL-AMÂSÎ'NİN "TARİKÜ'L-EDEB"İNDE DEYİMLER

Halil ÇEÇEN¹

Özet

Dillerin tarihî gelişimlerini gösteren en önemli araçlar eski metinlerdir. Bu yolla genel anlamda dilin, özelde de kelime, kelime grubu ve kavramların, nasıl bir gelişme, değişme seyri gösterdiği anlaşılabilir. Bu çalışmada 15. yüzyılda Amasyalı Ali bin Hüseyin tarafından kaleme alınan Tarikü'l-Edeb adlı eserde yer alan deyimler üzerinde durulmuştur. Eser, eğitim tarihi açısından olduğu kadar Türkçenin kullanılması bakımından da dikkat çekicidir. Bu bağlamda eserde kullanılan deyimlerin belirlenmesi amaçlanmıştır. Çalışmanın başında yazar ve eser hakkında bilgiler sunulmuştur. Daha sonra eserde geçen deyimlerden, kimi günümüzde de kullanılan kimisi unutulmuş bazı örneklere yer verilmiştir. Bunların bazıları yalnızca Türkçe kelimelerden oluşurken Arapça ve Farsça kelimelerle yapılanları da vardır. Çalışmanın sonunda konuyla ilgili bazı değerlendirmeler yapılarak önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Kavramlar: Deyim, Tarikü'l-Edeb, Ali Bin Hüseyin el-Amâsî.

IDIOMS IN ALİ BİN HÜSEYİN EL-AMÂSÎ'S TARİKÜ'L-EDEB

Abstract

The most important tools that show the historical development of languages are ancient texts. By this way, it can be understood that how generally languages and particularly the words, phrases and concepts, develop or change. In this study, it focused on the idioms contained in the Tarikü'l-Adab, penned by Ali bin Hussein Amasi in 15th century. The book, is very important in term of education history as using of Turkish language. In this context, it is aimed to determine the idioms used in the book. Information about the author and his work has been presented at the beginning of the study. Then examples of many idioms some forgotten some of whom used today from the book were presented. Some of these are formed only from the Turkish words and some made with Arabic and Persian words. At the end of the study, some evaluations done and suggestions were made.

Keywords: Idiom, Tarikü'l-Edeb, Ali Bin Hüseyin el-Amâsî.

¹ Doç. Dr., Dicle Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi Bölümü, hccen@dicle.edu.tr.

Giriş

Türk kültür tarihinde insanlarımız yüzyıllarca, hatta binlerce yıl önce kendi kültür değerlerini, yaşayışlarını, ahlak değerlerini yazıya geçirerek kalıcı olmasını sağlamışlardır. Bu eserler insanlara yol gösterdiği gibi devlet yöneticilerine de yönetimle ilgili nasihat ve önerilerde bulunarak yol göstermiştir. 1300 yıl önce taşa yazılarak adeta ölümsüzleştirilen Orhun yazıtlarının yanı sıra Kaşgarlı Mahmud, Yusuf Has Hacib, Edib Ahmed Yüknêkî, Yunus Emre gibi bilginler çok kıymetli eserler vermişlerdir.

Amasyalı Ali bin Hüseyin de eğitim konusunda eser veren önemli bilim adamlarımızdan biridir. Alâaddin Çelebi olarak da bilinen (Bursalı Mehmet Tahir 1333; Banarlı 1998) Ali bin Hüseyin hakkında kaynaklarda çok sınırlı ve eksik bilgiler yer almaktadır. Yazarın doğum ve ölüm tarihi belli değildir. Yazarın künyesindeki 'El-Amâsî'den kendisinin Amasyalı olduğu anlaşılmaktadır. Nihat Sami Banarlı, yazarın ölüm tarihini ihtiyat ile H.875 (=M.1471) olarak vermektedir: "... onun hicrî 875 yılında vefat ettiği ve Niğbolu savaşında şehid olan Börkçü Pâşâzâde Hızır Bey'in muallimi olduğu rivâyetleri tedkîke muhtaç haberlerdir" (Banarlı 1998: 496). Osmanlı Müellifleri'nde; yazarın Türkçe kaleme aldığı, Tarikü'l-Edeb (TE), Nasâyihü'l-Müslimîn ve Yasin Suresi Tefsiri olmak üzere üç eseri olduğuna dair bilgi verilir (Mehmet Tahir, 1333: I/253).

Yazar, sıbyan mektebi (ilkokul) öğretmeni iken 1453 yılında "Tarîkü'l-Edeb" adlı eseri kaleme alır. Çocukların eğitimi için yazdığı bu kaynak; didaktik, mensur bir eserdir. Bu bağlamda yazar; çocuk eğitiminde ailenin, öğretmenin rolü, çocuğun okula başlama yaşı, öğretilen konuların bulunması gereken özellikler, eğitimcilere öneriler vb. konularda önemli görüşler ortaya koymaktadır. Bunların yanı sıra yazarın, "davranış eğitimi" konusundaki görüşleri de kayda değerdir (Çeçen 2010). Akyüz (1989: 477) yazar hakkında şöyle der: "Ali bin Hüseyin, günümüz pedagojisinin temel ilkelerinden olan çocuğun tanınması, bireysel farklılıklara göre eğitim yapılması, öğretmenin ek bir pedagojik çaba ve yardımıyla öğrencilerin hemen hepsinin başarılı olacağı vb. şeklinde görüşler ortaya koymuştur."

Tarikü'l-Edeb Hakkında

Yazar, bütün klasik şark eserlerinde olduğu gibi esere, hamd ve salât u selam ile başlar. Sonra kitabı, isteyenler için bir eğitim kitabı olarak yazdığını (TE: 1b) ve eserin adının "Tarîkü'l-Edeb" (TE: 3b) olduğunu belirtir.

Tarikü'l-Edeb, bir mukaddime ile Arapça başlıkları yanında Türkçesi de verilen 27 bölümden oluşmaktadır. Dönemine göre sade bir Türkçe ile kaleme alınan eser, anlatılan konulara uygun olarak yer yer Farsça şiirlerle desteklenmiştir. Şiirlerin çoğu Sa'di-i Şirazi'nin Gülistan'ından alınmıştır. Bu durum yazarın, Sa'di-i Şirazi'den etkilendiğini ve Farsçayı iyi derecede bildiğini göstermektedir.

Eserde yer verilen görüşler, ayet ve hadislerin yanı sıra, başta Hazreti Ali'nin sözleri olmak üzere kelim-i kibarla da pekiştirilmiştir. Yazar konuları işlerken genelde bilinen dini düşüncelere bağlı kalmış, fikir bakımından kendi düşüncelerinden çok dinî öğretileri anlaşılır bir Türkçe ile ifade etmiştir. Yazar ayrıca işlediği konuların anlaşılması için uygun hikâyeler anlatarak konuların daha iyi kavranmalarını sağlamaya çalışmıştır.

Eser dikkatlice incelendiğinde Ali bin Hüseyin el-Amâsî'nin iyi bir eğitimci olduğu görülür. Dinî konuları iyi bilen yazarın Kur'an ve Hadis kültürüne vakıf olduğu da söylenebilir.

Eser, eğitimde maddi ve manevi değerlere yer vermeyi amaçlamaktadır. Eserin her bölümünde ayrı bir eğitim konusu işlenmiştir. Girişte eğitimle ilgili prensipler ve "değer" eğitimi üzerinde durulurken ilerleyen bölümlerde görgü kuralları ve din eğitimiyle ilgili bilgiler yer almaktadır.

Amasyalı Ali bin Hüseyin tarafından kaleme alınan Tarikü'l-Edeb; çocukların yetişmesi ve eğitimi konusunda dönemin önemli bir kaynağıdır. Kitap, yazarın yaşadığı dönemde eğitim konusunda yazılan eserlerle benzerlik gösterir. Kitapta genelde eğitimin ortak konularının işlendiğini görmekteyiz. Yazar, velinin çocuğunu nitelikli bir öğretmene göndermesini tavsiye etmekte ve eğitimin önemli unsurlarından birinin *öğretmen* olduğunu düşünmektedir. Bir öğretilerde bulunması gereken özellikleri ise; sakin, psikolojisinin sağlam olması, başka bir işle, örneğin ticaretle, ilgilenmemesi, başta devletin ileri gelenleri olmak üzere kimsenin etkisinde olmaması, tek işinin eğitim olması ve öğrencilerine farklı davranmaktan kaçınması gerektiği şeklinde sıralamaktadır (Çeçen, 2010). Bu özellikler günümüzde çağdaş bir öğretilerde bulunması gereken özellikler ile örtüşmektedir. Bu eserler, geçmişe ait bilgi hazinelerini aktardıkları için ayrıca dikkatle incelenmelidir.

Tarikü'l-Edeb ve benzeri eserler, eğitim konusunda yararlı bilgiler vermenin yanında, dönemlerine ait toplumsal olaylara da ışık tutarlar. Dolayısıyla bu eserler, geçmişe ait bilgi hazinelerini aktardıkları ve dönemlerinde kullanılan dil hakkında ipucu verdikleri için ayrıca dikkatle incelenmelidir.

Türk dili ve kültürünün önemli kaynaklarından biri olan eser, hem işlenen konular açısından hem de döneminin dil özelliklerini yansıtması açısından üzerinde durulması gereken niteliktedir. Eser aynı zamanda 15. yüzyıl Türkçesinin ifade ve söyleyiş tarzını aksettiren çeşitli arkaik kelimeleri ihtiva etmektedir. Söz varlığının önemli bir parçası da deyimler olduğu gerçeğinden hareketle eserdeki deyimler üzerinde durulmalıdır.

Tarikü'l-Edeb'de Deyimler

Deyim, "belli bir kavramı, belli bir duygu veya durumu dile getirmek için birden çok sözcüğün bir arada, seyrek olarak da tek bir sözcüğün yan anlamda kullanılmasıyla oluşan sözdür." (Aksan 2003: 35) Bir dilin söz varlığı içinde önemli bir yeri olan deyimler, o dili konuşanların anlatım gücünü; başarısını; benzetmeye, nükteye olan eğilimini ortaya koyan öğelerdir (Aksan 1996: 31).

Deyimler, dil birimlerinin farklı biçimlerde bir araya gelmesiyle kurulur. Bu eserde bir isim unsuruyla "ağ-, al-, bul-, çek-, çıkar-, dök-, dut-, düş-, geç-, gel-, götür-, götür-, ısmarla-, iç-, it-, kal-, karar-, kıl-, ol-, sav-, tut-, ur-, var-, vir-" gibi yardımcı fiillerle kurulan deyimleşmiş birleşik fiillere ve "türş yüzlü, yüz suyu" gibi anlamca yarı/tam kaynaşmış deyimlere rastlanmıştır.

Dil ve Kültürümüze kaynaklık eden bir eser olarak Tarikü'l-Edeb, hem işlenen konular açısından hem de dönemin dilini yansıtması açısından üzerinde durulması gereken bir eserdir. O yüzden bu çalışmada eserde yer

alan bazı deyimler ve bunların metinde nasıl kullanıldığı verilecektir.

Tablo 1. Eserde yer alan bazı deyimler ile bunların bağlam içinde kullanılışları

Deyim	Varak No	Bağlam İçinde Kullanılışı
<i>ad çıkar-</i>	(31b.4)	<i>Kişi cehd idüp yalancılığıla meşhur olup kezzablığıla ad çıkarmamak gerek.</i>
Günümüzde, tanınmak anlamında "nam salmak" ifadesi kullanılmaktadır.		
<i>acı dilli</i>	(5a.2)	<i>...ve acı dillü olanı [kadını] alma didi...</i>
Günümüzde daha çok bu deyimın karşıt anlamlısı olan "tatlı dilli" ifadesi kullanılmaktadır.		
<i>and iç-</i>	(30b.1)	<i>...dahı yalan gerçek yire and içegen olmayalar...</i>
"Yemin et-" anlamında kullanılan deyim, hâlen yaygın olan deyimlerdendir.		
<i>can Hakk'a ismarla-</i>	(12b.1)	<i>İsa Peygamber bardağı eline aldı. Ol gelince anası teslim olup cân Hakk'a ismarladı.</i>
Eserde kullanılan deyimler içinde dikkati çekenlerden biridir. Günümüzde "Hakk'ın rahmetine kavuşmak" biçiminde "ölmek" anlamıyla kullanılan deyimın, özellikle "canı/canını" gibi değil de "belirtisiz" ve "iyeliksiz" bir biçimde kullanılması ilginçtir. Ayrıca "ismarla-" fiiliyle kurulmuş olması da ölüm karşısındaki tevekkülün dile yansması olarak görülebilir.		
<i>can Hakk'a vasil ol-</i>	(12b.4)	<i>İsa Peygamber durdı anasınun başı katına geldi nazar itdi gördi ki cân Hakk'a vâsıl olmuş.</i>
Yukarıdakine benzer ancak farklı fiille kurulmuş, günümüzde kullanılmayan bir deyimdir.		
<i>cenâze kıl-</i>	(42b.9)	<i>Farz-ı kifaye oldur ki,...ve cenâze kılmak gibi...</i>
"Cenaze namazı kıl-" anlamında kullanılmaktadır. "Cenaze namazı" tamlamasındaki tamlananın düşmesiyle oluşturulmuştur. Dikkati çeken husus günümüzde tamlamanın diğer unsurunun düşmüş (namazını kılmak) hâliyle kullanılmasıdır.		
<i>dile gel-</i>	32a.4	<i>Gönülde pişirüp hall ideler andan dile gelüp söyleyeler</i>

Deyim bugün de aynı şekilde kullanılmaktadır.		
<i>düşmen dut-</i>	(20b.10)	...ve <i>bed-bahtlar anı düşmen dutup</i> sözlerden <i>garaza haml idici olurlar.</i>
"Düşman bellemek/saymak" anlamında tut- (<dut-) fiiliyle yapılmış bir deyim olduğu anlaşılmaktadır.		
<i>emek çek-</i>	(2b.5)	...ve her hasîs-i bî-hasebün <i>na-halefine bi-hisâb emek çeküp sa'y itmekden</i> hemân netice-i âhir şol hâsıl olur ki...
Günümüzde kullanılan "emek vermek" anlamında bir deyimdir.		
<i>evlâd getir-</i>	(5a.2)	... <i>evlâd getürmeyeni ya'ni kısır avratı alma didi.</i>
"Doğurgan olmak" anlamında kullanılmaktadır.		
<i>fi'li ağ-</i>	(14a.11)	... <i>emîr Süleymanun dimâğında halel var fi'li ağduk</i> birazdan alup varsam gerek.
Eserde karşılaşılan dikkat çekici deyimlerden biri olup "(bir işi) hafife almak" anlamında kullanılmıştır.		
<i>fesâda var-</i>	(14a.12)	... <i>göz baş dimesün ursun yohsa iş fesâda vardı</i> ayruk oğlan mektebe varmaz...
Eserde geçen özgün deyimlerden biridir. "Bozulmaya başlamak, karışıklığa uğramak" anlamında kullanılmıştır. Günümüze kadar ulaşamamıştır.		
<i>gazaba gel-</i>	(11a.4)	... <i>padişaha i'lam itmişler kakımış, katı gazaba gelmiş...</i>
Günümüzde de kullanılan deyim o dönemde de aynı anlamda kullanıldığı görülmektedir.		
<i>girü düş-</i>	(19b.4)	... <i>atanun şefkatı mecmu'ından girü düşüp mahrum kalur ya'ni mahrum kor.</i>
Türkçe kelimelerden oluşturulan deyim "geride kalmak" anlamında kullanıldığı anlaşılmaktadır.		
<i>gönlü yayı ol-</i>	(10b.7)	... <i>gayrlar evinde yaturmaya kim gönli yayı ve başı taşra olmaya...</i>
Günümüzde kullanılan "gözü dışarıda olmak, aklı başka yerde olmak" gibi deyimlere benzer anlamda kullanılmıştır. "Akıl", "baş" gibi kelimelerle kurulanların yanında bu deyim "gönül" kelimesiyle kurulmuş		

<p>olması önemlidir. Düşünceden ziyade istekle ilgili bir kavram olması itibarıyla "gönül"ün kullanılmış olması, dil mantığı açısından daha tutarlı gözükmektedir.</p>		
gözden sav-	(16b.12)	<i>fakirü'l-hâl olanlara usan deprenüp gözden savmaya belki kamusına hasıl olsun diyü sa'y ide.</i>
<p>"Gözden çıkarmak" anlamında kullanılan deyim "çıkarmak" yerine "sav-" fiiliyle kurulmuş olması, yani içinden çıkmak yerine uzaklaşmayı ifade etmesi dikkati çekmektedir.</p>		
gözü karar-	(21a.2)	<i>...ve hayr-endîş kimseler nasîhatin kabûl itmeyenler başına bir iş gelüp ayağı bende geçüp başı çegzinüp gözü kararduğı vakt teessüf idüp seni anup ve nasîhatin şabûl itsem yigdi dise gerek.</i>
<p>Günümüzdeki anlamıyla kullanılmıştır.</p>		
hasıl it-	(14b.10)	<i>...ve dahı oğlanı hâceden hâceye gezdürmeyeler meger kim birinden Kur'ân hâsıl itmiş ola...</i>
<p>Günümüzde aynı kökten türemiş "tahsil" kelimesi "eğitim/öğretim" anlamında kullanılmaktadır. Burada ise farklı bir türeviyle yine öğrenmek, elde etmek, kazanmak anlamında kullanılmıştır.</p>		
Hoş gel-	(32b.9)	<i>Padişah öninde kodılar ve kızmış demüri virdiler yidi padişaha hoş geldi</i>
<p>Günümüzde hoşlanmak anlamında "hoşa gitmek" biçiminde kullanılmaktadır,</p>		
iflas çek-	(27b.10)	<i>...kanâ'ati sînâ'at idinüp açlık ve iflâs çeküp giceler uyhusuz kalup ve çok müzakereler ve mutalaalar itmek gerek.</i>
<p>Benzeri kullanımlarla günümüzde de kullanılan bir deyimdir. "İflas etmek" ya da argo olarak "iflas bayrağını çekmek" biçiminde kullanılmaktadır.</p>		
kadem bas-	(20b.6)	<i>Kişi yolın gözleyü yürüyüp hatalu ve hatarlu ve hazerlü yirlere kadem basmayup sakını yürümekmiş.</i>
<p>Günümüzde deyim "ayak basmak" şeklinde kullanılır.</p>		
kaleme gelmek	(1b.13)	<i>Risale-i edeb ve vesile-i men taleb telif olinup terkibi suret-i tertib bulup kaleme geldüğine sebep oldur ki...</i>

Günümüzde yazılmak anlamında "kaleme alınmak" şeklinde kullanılır. "Dile gelmek" deyiminde olduğu gibi bu örnekte de dile yansıyan inceliği görmek mümkündür.		
<i>minnete geç-</i>	(18b.10)	<i>Zira hizmet ki buyurıldığı gibi tutulmadı minnete geçmez.</i>
"Değerli olmak, makbule geçmek" manalarına kullanılmıştır. Günümüzde halk ağzında kullanılan "hora geçmek" deyimine benzer anlamdadır.		
<i>nasihat al-</i>	(5a.13)	<i>... meger yine ol zamân içinde bir kişi oğluna vaşiiyet itmişdi kim tamâm yüz kişiyle meşveret idüp tanışup ve her birinden bir nasihat almayınca evlenmeye...</i>
Günümüzdeki anlamıyla kullanılmıştır. Aşağıda geçtiği gibi Farsça kökenli "pend" kelimesiyle kurulan "pend tutmak" ile birlikte kullanılması, bu dönemde ikisinin de Türkçeye yerleştiğini göstermektedir.		
<i>oğuldan kızdan kal-</i>	(5a.3)	<i>...altıncı oğuldan ve kızdan kalmış olanı [alma didi.]</i>
"Çocuk doğurmaktan uzak olmak" anlamında kullanılan bir deyimdir. "Kal-" fiiliyle kurulmuş olması dönemin dil hususiyetini göstermesi bakımından dikkat çekicidir.		
<i>pend tut-</i>	(7a.5)	<i>...hâlümden ibret alup ve pend dutup mutta'ız olsun nitekim dimişlerdür 'âkıl kimseler oldur ki belâyı gayrı kişi başında sımayalar...</i>
"Öğüt" anlamına gelen Farsça "pend" ile "tut-" fiiliyle yapılmış bir deyimdir. Deyim, günümüzde "öğüdü[nü] tutmak/dinlemek" biçimlerine kullanılmaktadır.		
<i>salavat vir-</i>	(42b.9)	<i>...ve peygambere salavat virmek gibi...</i>
[Hazreti Peygamber'e (as)] dua etmek anlamındaki deyim günümüzde "salavat getirmek" şeklinde kullanılmaktadır.		
<i>su dök-</i>	(4b.2)	<i>...onuncu; istincâ ya 'ni su dökdükden sonra taharet itmek...</i>
Tuvalet ihtiyacını gidermek anlamına gelen deyim, günümüzde halk ağzında kullanılmaktadır.		
<i>türş yüzlü</i>	(46b.7)	<i>...nitekim türş yüzlüden ve çatuk kaşlıdan...hayr gelmez.</i>
Farsça "türş" (ekşi) ile Türkçe "yüz" kelimeleriyle yapılmış olan deyim, asık suratlı anlamındadır. Günümüzde kullanılmayan deyim, o dönemde Farsçadan kısmen çeviri yoluyla alınmış olabilir.		
<i>yüz vir-</i>	(15a.5)	<i>evvel emrden belinledüp ürkütmeye ve yüz virüp mağrur dahı itmeye.</i>

Günümüzdeki anlamıyla kullanılmıştır		
<i>yüzine ur-</i>	(46a.11)	<i>...eger 'ayblaruñi yüzüne urmazsa anunla dost ol</i>
Günümüzde de kullanılan deyim "kusurunu yüzüne karşı söylemek" anlamındadır. Deyim "vur-" fiiliyle oluşturulması, kusuru yüze karşı söylemenin sosyal kültürdeki karşılığının ağır olmasıyla açıklanabilir.		
<i>zahmet çek-</i>	(32a.11)	<i>...ki anı inandırınca bunca zahmet çekeler...</i>
"Zorluk/sıkıntı yaşamak" anlamında, günümüzde de kullanılan bir deyimdir.		
Günümüzdeki anlamıyla kullanılmıştır.		
<i>zuhûra gel-</i>	(2a.6)	<i>...bi-sa'adetlikden artuk eser zuhûra gelmedi.</i>
"Ortaya çıkmak" anlamındaki deyim, Arapça zuhur (görünme) kelimesiyle oluşturulmuştur.		

Eserde geçen deyimlere dikkatle bakıldığında zarif bir kültürün, edebî bir nezaketin izlerini görmek mümkündür. Can Hakk'a ismarlamak, dile gelmek, evlat getirmek, oğuldan kızıdan kalmak, hâsıl etmek, kaleme gelmek, pend tutmak, su dökmek vb. deyimler, duyuş ve düşünüşün zarif bir biçime girdiği örneklerdir. Bunlar, dilin asırlar boyunca işlendiğini ve bu "işlenme"nin kültür ve edebiyat çerçevesinde kabalıktan, çirkinlikten uzaklaşarak gerçekleştiğini göstermektedir.

Sonuç

Bir eseri incelerken yazar veya şairin edebî kişiliğini ve kullandığı dili iyi incelemek gerekir. Tarikü'l-Edeb'e bakıldığında yazarın, verdiği bilgilerin yanında Türkçeyi çok iyi kullandığı, eserde bolca deyim yer verdiği anlaşılmaktadır. Yukarıda verilen tabloda görüldüğü gibi bu deyimlerin bazıları bugün de benzer ifadelerle kullanılmaktadır.

Eserde bir isim unsuruyla yardımcı fiillerle kurulan deyimleşmiş birleşik fiillere ve anlamca yarı/tam kaynaşmış deyimlere rastlanmaktadır.

Türkçenin söz varlığı içinde deyimler, hem ifade tarzı hem de kültürle olan ilgileri bakımından önemli bir yer tutar. Bu çalışmanın 15. yüzyıl Türkçesi dil özellikleriyle ilgili çalışma ve araştırmalara bir katkı sağlaması umulmaktadır.

Kaynakça

Aksan, Doğan (1996). *Türkçenin Söz Varlığı*. Ankara: Engin Yayınevi.

Aksan, Doğan (2003). *Her Yönüyle Dil Ana Çizgileriyle Dilbilim*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

Akyüz, Yahya (1989). *Türk Eğitim Tarihi*. Ankara: Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Yayınları.

Banarlı, Nihat Sami (1998). *Resimli Türk Edebiyatı Tarihi*. İstanbul: Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları.

Bursalı Mehmed Tahir (1333). *Osmanlı Müellifleri*. İstanbul: Meral Yayınları.

Çeçen, Halil (2010). *Ali bin Hüseyin el-Amâsî Tarikü'l-Edeb Metin-Sözlük*. Ankara: Bizim Büro.

